Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 38 (668) ◆ joi 18 sept. 1958 ◆ 8 pag. 30 bani

COMUNICAT

In ziua de 15 septembrie a.c. a avut loc cea de a V-a ședință plenară a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor cu următoarea ordine de zi:

1. Analiza muncii Uniunii Tineretului Muncitor în rîndurile pionierilor și stabilirea unor măsuri pentru îmbunătățirea muncii organizației de pionieri.

2. Măsuri organizatorice.

Plenara Comitetului Central a dezbătut raportul cu privire la munca Uniunii Tineretului Muncitor în rîndul pionierilor și a luat hotăriri corespunzătoare în vederea îmbunătățirii activității organizației de pionieri, întăririi muncii de educație a pionierilor în spiritul dragostei față de scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă, față de Partidul Muncitoresc Romîn, pentru obținerea de rezultate cît mai bune în însușirea cunoștințelor ce se predau în școli, pentru dezvoltarea deprinderilor muncii practice, a dragostei față de munca productivă, pentru continua dezvoltare a activității cultural-artistice și sportive a pionierilor și școlarilor.

Plenara a adoptat de asemenea o serie de măsuri pentru îmbunătățirea muncii cu instructorii superiori de pionieri.

Plenara Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor a eliberat din funcția de membru al Biroului C.C. și secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor pe tovarășul Petre Gheorghe în legătură cu trecerea sa în muncă de partid.

Tovarășul Nicolae Roman a fost cooptat membru al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor și ales membru al Biroului și secretar al C.C. al U.T.M.

București, 16 septembrie 1958

Prima recreație în prima zi de școală!

La început de an școlar

A început școala... Din bancă privești în jur și parcă îți vine a crede că și anul trecut tot așa a fost... Aceiași colegi, aceeași școală, nu știi cum, dar parcă și aceeași clasă... Și totuși nu-i așa! Cîte nu s-au schimbat! Ca să-ți dai seama de acest lucru trebuie numai să privești mai atent în jurul tău.

Uită-te la colegii tăi!... Chipurile lor bronzate au ceva din vîntul și soarele mării, ceva din răcoarea pădurilor de brazi... ceva din vacanța minunată pe care ați petrecut-o... Cu unii dintre ei ai fost în tabără, cu alții te-ai întîlnit, înainte de începerea anului școlar, atunci cînd ați venit să împodobiți sărbătorește școala. Pe unii nu-i cunoști. Sînt „noi" în clasa ta. N-o să treacă mult timp și veți fi toți prieteni buni... In recreație, ai privit încă o dată școala. Ai observat o schimbare. Da, așa-i! S-a mai construit un club pentru voi, o sală de gimnastică sau o cantină... In clasă te-ai așezat din nou în bancă. Clasa nu mai seamănă cu cea de anul trecut... Asta și pentru că la catedră e altă profesoară sau învățătoare și pentru că ai promovat într-o clasă mai mare... Te simți bucuros, mîndru. In mintea ta își fac loc multe gînduri. Puternic însă, un sentiment te cuprinde, pentru că știi că în toată țara sute de mii de copii au început ca și tine școala și că toți se bucură de o copilărie fericită și luminoasă.

De aceea parcă în numele lor vrei să mulțumești partidului, poporului, care, neobosit, luptă pentru ca viața voastră să fie mai luminoasă, mai fericită. Au apus pentru totdeauna acele vremuri, cînd numai cei avuți învățau în școli, cînd cei sărmani și obidiți tremurau iarna în maghernițe umede și friguroase — ascultînd, pe jumătate înghețați — glasul unui învățător sau profesor inimos care dezvăluia în fața lor tainele cărții...

Au apus acele vremuri... Ele au rămas amintiri dureroase, care nu se vor uita niciodată, dar care nu se vor mai repeta niciodată.

Partidul, părintele nostru drag, nu va mai permite acest lucru. Nu trebuie să uitați nici o clipă că trebuie să dovediți, prin munca voastră, că ați înțeles dragostea cu care sînteți înconjurați și că încă de pe acum, de la început de an școlar, trebuie să obțineți cele mai bune rezultate la învățătură, disciplină și activitate pionierească.

Bineînțeles, n-o să vă fie chiar atît de ușor! Invățătura nu-i o muncă ușoară. Ea cere efort și multă voință, dar să nu uitați că nici munca minerului, a strungarului sau a colectivistului nu-i ușoară! Și întocmai muncitorilor care nu se dau bătuți în fața greutăților, nici voi nu trebuie să vă speriați. Exemplul comuniștilor, al muncitorilor fruntași și al fraților voștri mai mari, utemiștii — trebuie să vă însuflețească mereu.

Să nu uitați că, în țările capitaliste, milioane de copii de muncitori doresc să învețe, dar porțile școlilor le sînt închise. Ei sînt siliți să muncească pînă la istovire, de dimineață pînă seara, pentru o bucată de pîine.

Voi n-ați cunoscut asemenea vremuri și nici nu veți cunoaște. Pentru viața voastră fericită, partidul, statul nostru democrat popular pune la dispoziție tot ce vă trebuie. Sărbătoriți începutul anului școlar împreună cu un mare eveniment — împlinirea a zece ani de la punerea în aplicare a legii pentru reforma învățămîntului. Organizația de pionieri, toți școlarii, trebuie să cinstească acest eveniment. In perioada 15 septembrie — 15 octombrie, voi trebuie să participați la manifestările care au loc și în care să dovediți dragostea și atașamentul vostru față de partid, guvern și popor.

Activitatea voastră din acest an trebuie să fie cît mai rodnică și cît mai bogată, astfel încît la 30 aprilie 1959, cînd se împlinesc zece ani de la înființarea organizației de pionieri din țara noastră, voi să vă puteți prezenta cu cinste.

Sîntem mîndri de pionierii noștri

Pădurarul povestește

La noi în comună oamenii spun multe lucruri frumoase despre pionieri; că sînt harnici și inimoși, descurcăreți, că te poți aștepta de la ei la multe fapte de ispravă. Și au dreptate. De acest lucru mi-am dat seama foarte bine într-o împrejurare legată de propria mea muncă. Iată cum a fost: In primăvară am aflat că vom planta 40.000 puieți pe o suprafață de 5 ha. Vestea aceasta s-a răspîndit repede prin comună iar oamenii s-au bucurat. Țăranii noștri iubesc pădurea. Despre plantarea puieților au aflat curînd și pionierii care n-au întîrziat să-mi trimeată vorbă că vor și ei să mă ajute. Intr-o dimineață, numai ce zăresc încă de departe un grup numeros de pionieri îndreptîndu-se spre locul de plantare. Cînd i-am văzut însă așa de mulți, și veseli de parcă mergeau la joacă, m-a cuprins o îndoială: Dacă mi-or strica mîndrețe de puieți?! Curînd însă, îndoiala mi s-a risipit. Făceau gropile potrivit de adînci și puneau puietul scos din ciubărașul cu apă în groapa încă reavănă. Au plantat aproape 2000 de puieți, dintre care 90% s-au prins.

Acum, după ce i-am văzut la treabă, pot spune că cele ce auzisem despre pionierii din comuna noastră nu sînt laude neîntemeiate, ci că într-adevăr pionierii noștri sînt harnici și inimoși!

DUMITRU VARTIC
pădurar com. Dragomirești
raionul P. Neamț

Pionierii din Moldoveni

Aproape de confluența Prahovei cu Ialomița se află satul Moldoveni, sat de cîmpie cu salcîmi mulți și grîu din belșug. Dar pe lîngă întinsele lanuri de grîu se află aici și zeci de hectare de izlaz unde sînt duse la pășunat vitele oamenilor din sat. In fiecare an, izlazurile trebuiesc curățate de așa zișii ciulini ai Bărăganului care cresc din plin și aici, la Moldoveni. In fiecare an, tineretul și sătenii s-au ocupat de curățirea acestor izlazuri. Anul acesta, însă, pionierii de la Școala de 7 ani din comună s-au angajat să facă ei această treabă. Plini de voie bună, au muncit sub soarele arzător al cîmpiei, reușind ca în cîteva zile să curețe 35 ha de izlaz! Drept răsplată pentru munca lor, secția agricolă raională le-a oferit un premiu de 750 lei, bani cu care pionierii și-au cumpărat un patefon cu multe plăci și două mingi de fotbal.

In afară de această însemnată muncă de curățire a izlazurilor comunale, pionierii au strîns și au predat 17 kg de mușețel uscat și 500 kg fier vechi.

Dacă ar fi să amintim, unul, două sau zece nume ale copiilor care s-au evidențiat, ar însemna să-i nedreptățim pe ceilalți pentru că toți s-au străduit la fel de mult, au muncit din toată inima, mînați de aceeași dragoste fierbinte pentru binele comun.

Iată, de cîteva zile s-a deschis noul an școlar. In întîmpinarea acestei mari sărbători la acțiunile de înfrumusețare a celor două clădiri ale școlii din Moldoveni au luat parte și pionierii curățind curtea, măturînd, spălînd geamurile, înfrumusețînd casele. Fabrica de cărămidă care patronează școala a pus la dispoziție cărămidă arsă pentru pavarea curții iar pionierii au ajutat bucuroși la munca de transportare a cărămizilor, dînd astfel încă o dovadă a dragostei lor pentru școala unde învață.

GHEORGHE CISMARU
director al Școlii de 7 ani, Moldoveni
raionul Urziceni

Burada s-a înscris în clasa a V-a

La școală, am găsit doar cițiva pionieri și școlari care, împreună cu tovarășul îngrijitor al școlii trebăluiau de zor; unii ștergeau geamurile, frecau băncile, ușile, alții așezau pe pereți fotomontaje și tablouri. Școala îmbrăca haină de sărbătoare pentru începerea unui nou an de muncă.

— Dar tovarășul director și tovarășii profesori și învățători, nu sînt aici? am întrebat eu.

— Nu! Dumnealor au plecat, împreună cu un grup de pionieri, prin comună. Știți, mai sînt cițiva copii care au intîrziat cu inscrierea in clasa a V-a.

Dornic să văd și eu despre ce-i vorba, am plecat pe urmele lor. I-am aflat stînd de vorbă cu părinții lui Burada Ion, unul dintre absolvenții clasei a IV-a care nu se prea arăta doritor să urmeze mai departe clasa a V-a. Tocmai atunci tatăl ii răspundea tovarășului director:

— Ce să vă spun, tovarășe director, copilul are patru clase și-i aiung. O să-l dau la o meserie și mai invață el și acolo!

Dar, ți-ai găsit ca nea Burada să scape cu atît! Grupul de pionieri au și inceput să-i amintească de adunarea cetățenească de la Caminul cultural. Dupa cite spuneau ei, acolo s-a vorbit de ce trebuie să meargă toți copiii la școală. I-au amintit și de Barbu Nicolaie care ar fi voit să meargă la școala profesională de la Electroputere din Craiova și n-a fost primit pentru că n-avea șapte clase! I-au amintit de Ileana Goșa care de asemenea n-a putut să intre la o școală sanitară, tot din același motiv; nu avea certificat de 7 clase!

— Vezi, tovarășe Burada, reveni în discuție directorul, la orice școală ar vrea să meargă, îi sint necesare șapte clase. Chiar și dacă rămine acasă are nevoie de învățătură.

In timp ce se purtau discuțiile și părinții erau pe punctul de a se convinge că băiatul lor trebuie să meargă la școală, sosi și Ion.

— Eu nu vin la școală, tovarășe director, începu el ținind capul aplecat, cu privirea pironită in pămint. De ce numai eu și Marin nu? (Este vorba de Marin Leoveanu, vecin cu Burada, care, cu citeva zile inainte, ii spusese lui Ion că nici el nu mai merge la școală). Dar cind se gindea Ion că totul se sfirșise in favoarea lui, tovarășul director deschise un caiet în care era trecut: „Leoveanu Marin, inscris pentru clasa a V-a“. Ion tresări.

— Va să zică... Marin merge la școală! Iar după citeva momente de gindire, ingăimă și el: dacă merge el, merg și eu!

Nea Burada il privi pieziș și-i spuse:

— Uite ce e, mergi nu pentru că merge Marin, ci pentru că trebuie să mergi, că doar vreau să te dau la școala profesională și acolo nu-i glumă!

In comuna Brădești, raionul Filiași, organizația de pionieri a intreprins acțiuni interesante cu pionierii, care organizați in grupe au pornit pe la colegii lor și i-au convins să nu se despartă la mijlocul drumului.

Toate acțiunile acestea au făcut ca din 26 de absolvenți ai clasei a IV-a, să fie cuprinși in clasa a V-a 44 de copii, aceasta pentru că la cei 26 de absolvenți ai școlii s-au alăturat încă 18 copii din satele vecine.

I. NEDER

Gînduri de viitor

Dintre cei care se adunaseră în ziua aceea la școală, majoritatea făceau parte din colectivul de conducere al unității.

Discuțiile s-au înfiripat numaidecît. Au început să-și amintească împreună cele mai interesante acțiuni pe care le-au organizat în anul trecut: călătoria imaginară prin țările de democrație populară, excursia la pepiniera de la Istrița, excursia la Stațiunea experimentală din comuna Pietroasele — unde au mîncat struguri pe săturate...

— Dar anul acesta? Ce-am putea face anul acesta? a întrebat gînditoare Georgeta Mangu.

Cea care a „spart gheața“ a fost Constanța Ivanciu:

— Mie mi-au plăcut expedițiile de anul trecut. Adică, nu numai mie, tuturor! De aceea, aș dori să mai organizăm și în acest an cîteva. Prima s-o facem în orașul nostru. Aș vrea să cercetăm trecutul lui. Cum trăiau muncitorii în trecut, ce acțiuni ale muncitorilor au avut loc pe atunci, frăția dintre muncitori și țărani în timpul răscoalelor — iată doar cîteva propuneri. Aș mai vrea să vizităm fabrica de oțet, Atelierul mecanic, Uzina electrică, gospodăriile agricole colective, S.M.T.-urile. După aceea să facem o călătorie în formă de stea, prin țară. Cinci detașamente să pornească din cinci colțuri ale țării, să adune material folcloric, pietrare, albume cu vederi și să se întîlnească apoi aici, la Mizil. Și, în sfîrșit, să urmeze o mare expediție imaginară în jurul lumii, la care să ia parte toate detașamentele. Iar la întoarcerea din aceste călătorii, să organizăm o expoziție cu materialele adunate!

— Eu cred, interveni Ionescu Vasile, unul dintre cei mai pasionați sportivi din școală, că ar fi minunat dacă am organiza un campionat de fotbal, volei și atletism!

— Da, îl întrerupse Titi Vlăsceanu, dar ce ne facem de teren?... Ce-ar fi dacă ne-am apuca să-l amenajăm pe cel de la școală? Am face un teren de fotbal, unul de volei, și o pistă de alergări cum nu s-a mai văzut.

Fiecare pionier dorea să se facă ceva. Propunerile veneau de peste tot. Și, cum toate acestea erau interesante, copiii nici nu au observat cînd a sosit ora prînzului. Abia atunci s-au despărțit. Discuțiile însă vor continua, cu siguranță, în zilele care urmează. Și nu numai discuțiile ci și înfăptuirile!

Școala de 7 ani nr. 1 Mizil
EMIL DOBRESCU

O întîlnire

De vorbă cu tovarășul Dragomirescu, bătrînul frezor.

Poarta mare de fier, pe al cărei frontispiciu scrie „Complexul C.F.R. — Grivița Roșie“ fu deschisă și portarul, surîzînd binevoitor, îi pofti pe pionieri să intre. Doi din ei rămăseseră însă mai în urmă din cauza mașinilor care treceau pe stradă și a căror marcă „trebuia stabilită“ neapărat.

— Uite un Zis!

— Ce „Zis“, Bănică. Nu vezi că-i „Steagul Roșu“?

— Așa e! Dar după ce le cunoști tu, Donici?

— Ehei, eu vreau să mă fac șofer! Dar hai mai repede, că ai noștri au și intrat. Și cei doi băieți porniră în grabă după coloana care mergea pe aleea ce ducea spre ateliere. Pe marginea aleii se opriră două femei în salopetă și una spuse: „Tare mai sînt chipeși și rotofei! Se cunoaște c-au fost în tabără. Uite-l pe Gheorghiță și pe Ionel și Gabriela și... Îi cunoști? Sînt de la Școala de 7 ani nr. 173 de peste drum de ateliere!“

Și cele două muncitoare îi urmăriră pe pionieri cu privirea pînă cînd aceștia intrară în secția „Strungărie-vagoane“, unde în cîteva clipe se și răspîndiră prin atelier.

Minunate piese ies din miinile de aur ale tinărului strungar Ion V. Gheorghe...

— Ce piesă lucrați? îl întrebă Bănică pe un muncitor tînăr. Acesta opri strungul și, zîmbind, răspunse:

— Un robinet.

— Și șuruburile astea mici la ce folosesc? întrebă Radu Ioan.

— La montarea pereților vagoanelor.

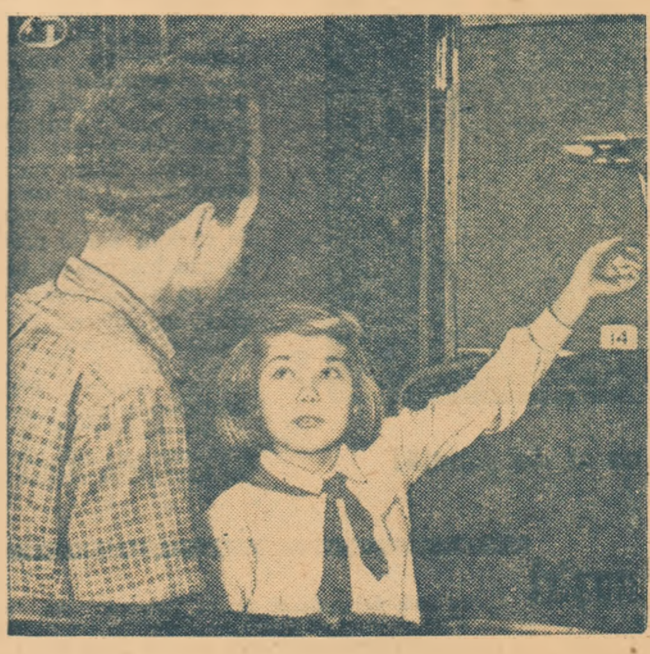
— Dar clanțele, tot dv. le-ați lucrat?

— Da, tot eu. Adică — eu le strunjesc numai după ce vin de la turnătorie.

— Vreți să-mi spuneți — întrebă Donici — cum de ați învățat să faceți atîtea lucruri frumoase?

Ion V. Gheorghe, așa se numește tînărul — îi povesti cum a învățat el meseria la școala profesională, după ce a terminat cele 7 clase. Donici îl ascultă atent și nu știa de ce, dar parcă ar fi vrut și el să fie strungar. Cînd I. V. Gheorghe a terminat de povestit l-au lăsat să-și pornească din nou strungul și s-au îndreptat către un bătrîn frezor care vorbea unui grup de pionieri.

— Acum 48 de ani am intrat ucenic. Tare greu a fost! Cei 5 ani de ucenicie mi s-au părut o viață. Dar una amară. Pe-atunci ucenicii nu învățau și școală. Rămîneau cu cele 3—4 clase primare și acelea vai de ele. Pentru voi însă e altfel. Aveți școli multe și de toate felurile, în care nu se mai învață „cai verzi pe pereți“ ca înainte. Așa că puteți deveni orice, fiindcă vi se poartă de grijă. Uite îl vedeți pe tînărul care lucrează la strungul acela? Îl cheamă Ion V. Gheorghe și e unul din cei mai buni muncitori, deși n-are decît 22 de ani. Dar dacă n-ar fi învățat — și dacă n-ar fi avut tot ce-i trebuia, credeți c-ar fi ajuns așa? Sau Tencu Aurica. La fel și ea — și atîția alții. Ei, și-acum să mă apuc de lucru, că trebuie să mai lucrez pînă mi-oți lua voi locul! Niță, du-i neică și la montaj că, după cît văd, totul îi interesează!

— Deci, acolo — bagajele și, la drum, nu?

Și tovarășul Niță Gheorghe, secretarul U.T.M. din acea secție, porni într-acolo urmat de pionieri. Bănică Mihai și Donici Gheorghe au ajuns primii.

— Cîte vagoane, măi Bănică și ce mari!

— Donici, vino să-ți arăt arcurile de la roți! Ia uite-te ce groase sînt! Și ce frumos sînt legate! Dar asta ce-i?

— Asta-i pentru frînă, măi, Bănică. E sabot! Cade exact pe roată! Oare roțile tot la strung or fi lucrate?

— Eu știu?! Dar, în orice caz, trebuie să ai miini de aur să faci la strung o roată ca asta! Ascultă Donici, ia hai să ne urcăm în vagon.

Și după ei se urcară și alții.

— Bănică, vino lîngă mine. Așa... ce bine e! Să tot călătorești cu un vagon atît de frumos!

— Știi ce, Donici? Eu mă fac strungar! Mă las de șoferie...

— Atunci — nici eu nu mă mai fac șofer; mi-ar plăcea mai mult să fiu mecanic de locomotivă...

— Și amîndoi, ceferiști, da? îi întregi gîndul Bănică.

— Da!

D. TRAISTARU

Camera pionierilor

Nu era zi în care să nu găseşti cel puţin cinci, şase copii la Camera pionierilor. Unii veneau să facă ordine, alţii — să cerceteze teancul de scrisori primite din cine ştie ce colţ al ţării, să înveţe un joc sau o poezie frumoasă. Camera pionierilor era pentru cei de la Şcoala de 7 ani din comuna Şocariciu regiunea Constanţa, un adevărat prieten. De aceea o şi întreţineau cu grijă. Totdeauna strălucea de curăţenie.

Nu de mult, pionierii de aici, aşteptînd deschiderea anului şcolar, au văruit-o, au spălat duşumeaua şi geamurile. Apoi, au început să aranjeze materialele. Lenuţa Geargeac din-tr-a VII-a a vopsit, în roşu, o bucată mare de pînză pe care a pus-o, apoi, pe peretele din fund. Pe ea a prins portretul lui V. I. Lenin. În mijlocul camerei, băieţii au adus o masă acoperită tot cu pînză roşie, pe care au aşezat, cu grijă, jurnalul unităţii, un aparat mare de radio şi unul de fotografiat. Intr-un colţ, la loc de cinste, au fost aşezate două stative pe care pionierii au fixat drapelul unităţii şi steagurile de detaşament.

— Dar tobele şi trompetele, unde le aşezăm? A întrebat Dobrescu Ecaterina.

— Le aşezăm noi şi pe ele; lîngă drapel, fireşte! o linişti Sîrbu Maria, care tocmai adusese o bucată de carton pe care era scris frumos angajamentul solemn.

— Gata şi perdelele! a strigat o fetiţă care apăruse în prag.

Erau frumos lucrate. Din tifon alb. Şi fetiţa, ajutată de Mariana Sîrbu, s-a apucat să le prindă la ferestre.

Pe pereţii laterali ai camerei au fost puse apoi lozinci şi fotomontaje iar la geamuri — ghivece cu flori...

In scurt timp camera a căpătat cu totul altă înfăţişare. Era mai plină, mai atrăgătoare — iar pionierilor care, odată cu prima zi de şcoală năvăliră înăuntru, nu le mai venea s-o părăsească...

D. EMIL

PRIETENII POMPIERILOR

La 13 septembrie s-a sărbătorit în toată ţara „Ziua pompierilor".

În fotografie: *panoul „Prietenii pompierilor" din cadrul expoziţiei „Paza contra incendiilor" deschisă, cu acest prilej, în Parcul de Cultură şi Odihnă din Capitală.*

ALTE ÎNCEPUTURI

O cameră mică, întunecoasă, cu pereţii scorojiţi şi nevăruiţi de cînd lumea, podelele roase şi distruse de vreme. Cîteva bănci şubrede, o tablă şi o masă. Iată imaginea şcolii în care şi-a început munca Jilcu Marin, directorul Şcolii de 7 ani din comuna Malu-Mare, în urmă cu vreo 36 de ani.

— În anii 1924, 25... 30, îşi deapănă firul amintirilor tovarăşul director, şcoala a rămas pe mai departe în localul primăriei. Mai primise încă o cameră în aceeaşi clădire. Curtea şcolii — curtea primăriei, iar primăvara, vara şi în special toamna, ocolul de gloabă pentru vitele sătenilor care erau prinse păscînd pe moşia boierului Poenaru.

Aprovizionarea şcolii cu lemne, mobilierul, oamenii de serviciu pentru întreţinerea curăţeniei, sînt lucruri despre care nu se putea vorbi. Şcoala nu avea repartizată o cotă de lemne şi se ardea din lemnele primăriei. Cînd se terminau, copiii umblau cu cerşitul. De cele mai multe ori ei veneau la şcoală cu cîte o bucată de lemn subsuoară. Curăţenia o făceau tot copiii. Tovarăşul Jilcu a făcut şcoala primară acolo, în comună şi îşi aminteşte că şi el a măturat prin clase.

— Tovarăşe Jilcu, am întrerupt eu firul povestirii, văd că acum vă pregătiţi de zor pentru ca să primiţi copiii la şcoală cît mai frumos. Înainte, prin 1925 de pildă, cum se petreceau lucrurile?

Cu un zîmbet plin de amărăciune, continuă:

— Cu o zi înainte de deschiderea anului şcolar, vătăjeii primăriei sunau goarna prin sat şi anunţau „Toţi copiii de şcoală să vină la şcoală mîine dimineaţă". A doua zi, cam jumătate din totalul elevilor se prezentau la şcoală. Veneau şi cîţiva părinţi cu cei mici. Cam asta era totul. Dar... de fapt anul şcolar nu începea atuncea, ci mult mai tîrziu. Elevii nu aveau încă manualele şcolare. Cărţile şi absenţii, povesteşte mai departe tovarăşul Jilcu, ne făceau întotdeauna mari greutăţi. Şi iată de ce: mulţi dintre revizorii şcolari sau inspectori, erau autori de manuale şcolare. Şi atunci, trebuiau recomandate copiilor acele manuale ale inspectorului sau revizorului care ne controla în muncă! Căci, dacă se întîmpla ca aceştia să facă inspecţie la clasă şi să constate că manualele nu-s cele pe care le scriseseră ei, învăţătorii erau mutaţi „disciplinar" dintr-un sat într-altul. Şi de cîte ori se schimbau partidele de la putere, se schimbau revizorii şi inspectorii, se schimbau şi manualele!

Cu absenţii, de asemenea. Majoritatea copiilor care absentau erau fiii şi fiicele oamenilor săraci, argaţii de la curtea boierului Poenaru. Degeaba au încercat învăţătorii să-i convingă pe părinţi să-şi trimită copiii la şcoală, degeaba i-au ameninţat, căci tot mai „convingătoare" erau argumentele boierului Poenaru, care ţipa la învăţători: „N-aveţi să v-atingeţi de ei. Sînt oamenii mei şi eu am dat dispoziţie să nu meargă la şcoală!". Ştia el, boierul, ce face; ştia el de ce nu trebuiau să ştie carte copiii oamenilor care lucrau pe moşia lui. Aşa putea să-i ţină mai departe în întuneric şi să le fure munca mai bine.

Îmi povestea tovarăşul director că, în alte părţi, prin judeţul Mehedinţi, au fost boieri care promiteau cîte un salariu în plus unor învăţători numai să nu-i înveţe pe copii carte...

Au apus acele vremuri, au apus de mult. Copiii din comuna Malu-Mare, raionul Craiova, au acum o şcoală mare, luminoasă şi spaţioasă. Este fostul conac al boierului Poenaru, dat de către partidul nostru copiilor. Anul acesta se împlinesc zece ani de cînd copiii învaţă aici, zece ani de cînd şcoala este înzestrată cu aparate de fizică şi chimie, planşe şi material didactic de tot felul. Chiar şi un atelier de lemnărie s-a înfiripat acolo cu cîţiva ani în urmă.

Cît despre manuale, acestea există, din belşug şi ieftine, oriunde. La conducerea ţării este poporul — şi poporul vrea ca fiii lui să înveţe cît mai mult, cît mai bine.

N. IACOB

Surprize pentru cei mici

Încă de la începutul lunii septembrie, pionierii din clasa a V-a de la Şcoala medie mixtă nr. 3 din Piteşti nu mai aveau astîmpăr. Unitatea de pionieri le încredinţase lor primirea şcolarilor mici — şi acum se frămîntau să găsească idei cît mai interesante. La un moment dat, s-a iscat chiar o mică neînţelegere.

— Ce rost are, măi, să le facem orar? Ce, ei ştiu să citească?

— Nu te pripi, Adriana. Tacke a făcut o propunere bună, o întrerupse Eugen. Numai că orarul o să-l facem ilustrat!

— Cum adică?

— Foarte simplu: în loc să scriem cuvîntul „citire", vom desena un şcolar cu abecedarul în mînă; pentru aritmetică, vom desena o numărătoare şi, tot aşa, prin desene, vom arăta ce au la fiecare oră! Nici nu va fi nevoie să facem noi toate desenele. Găsim destule fotografii în reviste, pe

care să le decupăm, răspunse Eugen.

— Băieţi, dar asta va fi o surpriză pentru întreaga unitate, nu numai pentru cei din clasa I-a! În şcoala noastră nu s-a mai văzut asemenea orar pînă acum! se bucură Geta Dumitrescu.

Acum nici Adriana nu mai era împotrivă — şi propunerea lui Tacke şi Eugen fu acceptată.

— Ce să le mai pregătim celor mici? întrebă ea.

— Pe peretele din faţă să punem un panou. Am acasă cîteva fotografii de cînd am fost la plantatul pomilor şi de cînd am fost primiţi pionieri. Cred că vom găsi şi alte fotografii, să facem un panou frumos, spuse Marinela Păunescu.

— Echipa de dans pregăteşte un mic program artistic. Fetele din echipa de dans chiar spuneau ieri că o să-i învăţăm şi pe cei mici dansul „Ţarina".

— Şi propunerea ta e bună, Vali! Cred că e bine ca programul artistic să-l dăm chiar în clasa lor. După aceea, le vom împărţi daruri: Avem pentru fiecare cîte un semn de carte — şi dacă le mai aducem şi flori, cred că reuşim să le facem o surpriză plăcută.

...Anul şcolar a început. Desigur, cei din clasa întîia s-au bucurat mult de primirea făcută. De-acum, aşteptăm să înveţe alfabetul şi să ne scrie ei înşişi despre primele lor impresii din şcoală!

ANA COZMIŢĂ

Vacanţa s-a terminat! Şcolile şi-au deschis larg porţile. Bucuria revederii e de negrăit.

În fotografie: Un grup de pionieri de la Şcoala medie nr. 21 cu limba de predare germană din Bucureşti, bucurîndu-se de revederea în clasa lor dragă. Pe tablă stă scris: „Bine aţi venit, 15 septembrie 1958. Prima zi de şcoală".

In prima zi

Mehala e un cartier din Timişoara în care cei mai mulţi locuitori sînt muncitori. Aici se află Şcoala de 7 ani nr. 10 cu limbă de predare germană.

Cînd elevii acestei şcoli au păşit în noul an şcolar, totul era pregătit. Primenită cu puţin înainte de începere, şcoala arăta ca de sărbătoare. S-au zugrăvit pereţii, s-au spălat geamurile iar sub arcadele de pe coridoare au fost înşirate ghivece cu muşcate roşii. În clase, băncile sînt aceleaşi de anul trecut, dar fiind proaspăt vopsite, arată ca noi. Tabla, catedra, duşumelele, pereţii — totul arată ca nou!

...În clase e linişte şi lumină. Atenţi, elevii ascultă şi notează pe maculator primele lecţii.

C. IONESCU

INFORMAȚII CULTURALE ★ CÎNTECE ★ POEZII

Inscripție

Cînd te vei încălzi la mîini,
Frate, copile,
Adu-ți aminte
De aceste zile!
Călind oțelul,
Cînd vei fi mare,
In aspră dogoare
Și fum,
Nu uita brigadierii
Ce despică munți acum!
Soarele amintirii lor
Te va arde pe frunte,
Cînd, cu salopetă albastră,
Și tu
Vei porni să te bați
Cu alt munte!

ION BRAD

Copilărie fără bucurii

Tabloul marelui nostru pictor OCTAV BANCILA, intitulat „Încurcat în socoteli" e o frîntură din viața necăjită a copiilor celor săraci din Romînia burghezo-moșierească — o imagine obișnuită din școala de atunci...

Umilit, amărît, timid, cu hainele rupte, numai petice, cu cizmele mari, probabil împrumutate, iată-l în fața tablei neștiind să facă socoteala ce i s-a dat. Dar nimeni nu-l întreabă de ce nu știe, nimeni nu-l întreabă cum trăiește acasă, poate într-o cămăruță cu acoperișul spart, cu pămînt pe jos, la un loc cu încă 7—8 frați. Nimeni nu-l întreabă dacă a mîncat ceva sau nu... Vor urma numai cuvinte de batjocură din partea colegilor bogați cu meditatori acasă, și atît de cunoscutele palme usturătoare ale profesorului pe obrajii palizi și peste ochii înlăcrămați...

teatru

In sală e întuneric. Numai în față scena e luminată iar pe scenă se plimbă de colo-colo Așchiuță. E amărît. A fost dat afară de la școală și nu știe încotro s-o mai apuce. De întors acasă, nici gînd... Ce-ar zice bătrînul lui tată? Dar întotdeauna, chiar și în cele mai grele împrejurări, se ivește cite un prieten care te scoate din încurcătură. Așa și acum cu Așchiuță... Tocmai cînd se vaită mai tare răsare dintr-un colț roșcovanul și zburlitul Fitil care-l sfătuiește să meargă cu el în țara lui Gură-Cască. „Acolo, zice el, vacanța începe la 1 ianuarie și se sfîrșește la 31 decembrie... Două zile pe săptămînă ești liber să faci tot ce-ți poftește inima, iar săptămîna are numai două zile..." Și Așchiuță, amăgit de frumusețea promisiunilor, îl urmează pe Fitil...

Dar cine-i Așchiuță? Și cine-i Fitil? vă veți întreba. Și ce caută ei pe scenă?

Intrebările sînt firești iar răspunsul nu se lasă așteptat. Așchiuță și Fitil sînt eroii piesei „Pățaniile unei păpuși de lemn" scrisă de Costel Popovici după cartea lui Collodi, piesă care se află în repertoriul teatrului „Țăndărică". Multe sînt peripețiile prin care trec Așchiuță și Fitil. Probabil le veți cunoaște și voi cînd veți face cunoștință cu ei și cu ceilalți eroi ca Moș Cocoloș, Greierul Sfătos, Vulpea și Motanul și chiar cu directorul circului care-i angajează pe Așchiuță și Fitil ca „măgari zburători".

Duminica trecută a avut loc premiera piesei despre care vorbim. Poate că mulți dintre voi ați și văzut-o. Sînt sigură însă că cei mai mulți o s-o vedeți abia de acum încolo și nu o dată ci de mai multe ori pentru că, fără îndoială, veți învăța din pățaniile lui Așchiuță neastîmpăratul fiu al bietului Moș Cocoloș.

I. Z.

Așchiuță e atacat de bandiți. Cum va reuși el să se descurce? Va pierde oare singurul bănuț de aur pe care-l are?

GRIGORE DAN

HIROSE ETSUKO

De vorbă cu doi dintre cei mai tineri participanți la Concursul internațional „George Enescu"

Pe Grigore Dan, cel mai tînăr participant, l-am găsit pregătindu-se intens pentru cea de-a doua etapă a concursului. „Primul pas l-am făcut, îmi spune el bucuros. Să vedem mai departe cum va fi. Dar mă voi strădui din răsputeri să răspund așa cum se cuvine cinstei de a lua parte la acest mare eveniment muzical. Am îndrăgit muzica de la 3 ani. De atunci am început să iau lecții de pian. De anul trecut studiez armonia cu maestrul Mihail Jora.

Cu muzica marelui nostru George Enescu, „am făcut cunoștință" mai îndeaproape abia anul trecut. La 16 decembrie 1957, am interpretat, în primă audiție, „Suita inedită" a lui George Enescu în cadrul unui recital, lucru care m-a umplut de mîndrie. Astăzi, cînd pentru prima dată iau parte la un concurs, încerc de zece ori mai mult acest sentiment, pentru că mîndria de a fi participant la concurs se împletește cu mîndria de „gazdă", cu mîndria că acest concurs este închinat celui mai mare muzician romîn, cu mîndria că festivalul se desfășoară aici, în București, capitala patriei noastre dragi, patria lui Enescu, pe care el a iubit-o nespus și a cîntat-o atît de frumos..."

Hirose Etsuko n-a împlinit încă 16 ani. Ea s-a născut în Japonia, țara în care pentru prima dată ochii măriți de groază ai oamenilor au văzut înfricoșătoarea ciupercă a bombei atomice. Pe atunci, Etsuko avea aproape 3 ani și nu-și dădea seama de grozăvia acestui lucru, dar anii au trecut și, fără îndoială, urmele îngrozitoare întipărite pe fețele multor compatrioți ai ei și povestirile celor mai mari, au făcut-o să se cutremure. In cîntecele ei, pe strunele viorii poate a pus de multe ori frînturi din gîndurile închinate celor dispăruți la Hiroșima și Nagasaki, a pus frînturi din gîndurile ei închinate păcii...

Am îndrăgit vioara de la vîrsta de 7 ani, îmi spune ea, privindu-mă cu seriozitate prin lentilele ochelarilor. Am studiat cu mulți profesori japonezi, iar acum învăț la conservatorul Național din Paris. Abia sînt la începutul drumului. Mă așteaptă o muncă uriașă, dar munca nu mă înspăimîntă. Visez să ajung o violonistă bună, să cînt mult, să mă asculte întreaga lume...

Festivalul și concursul închinat marelui compozitor George Enescu m-au atras din prima clipă cînd am auzit că se vor organiza. Voiam atît de mult să cunosc oamenii din țara acestui mare muzician, să văd locurile unde a trăit el.

Vorbește subțirel și repede, ridicînd ușor tonul la sfîrșitul fiecărui cuvînt, despre marea ei dragoste pentru muzică și literatură, despre patria ei, despre „liniștitul București", despre fratele ei Masaru, student, despre copiii din țara ei...

La despărțire, mă roagă să transmit salutul ei prietenesc tuturor copiilor din țara noastră, salut pe care îl transmit acum, din toată inima...

IOANA ZAMFIR

IOACHIM BOTEZ

La şcoala din Vîrteju*)

Cînd am urcat întîia oară treptele catedrei ca să dau şi eu altora lumină, eram un băieţandru cu cîteva tuleie de mustaţă, şi liceul neisprăvit. Aveam şaptesprezece ani.

Revizorul şcolar al judeţului, un om cu părul roşu cum e coarna, fără să mă ispitească dacă am pus cîndva mîna pe o carte de pedagogie, dacă am mai dat lecţii, dacă sînt sănătos, dacă am părinţi şi dacă ei se învoiesc să plec de-acasă, mi-a dat la mînă o hîrtie în care scria că sînt numit învăţător suplinitor în satul Vîrteju, pe apa Ciorogîrlei, cu leafă treizeci şi opt de lei şi douăzeci şi cinci bani pe lună. In vremea aceea, un măturător de uliţi avea cu patru lei mai multă simbrie. Se simţea mare nevoie de dascăli la ţară. Numărul neştiutorilor de carte la sate trecea de optzeci la sută. Ministrul învăţămîntului din acea vreme era un matematician care se îndeletnicea cu mecanica cerească, nu cu cea socială. Descoperise o pată roşie în planeta Jupiter, dar nu o vedea pe cea neagră ca păcura din lumea necăjită a celor care trudeau pe ogoare numai pentru îndestularea şi răsfăţul stăpînitorilor de moşii fără margini.

Inaintaşa mea la şcoală fusese o institutoare tînără, rubedenie a bogătaşului cu fabrica de spirt din satul vecin de unde, pe apa Ciorogîrlei, veneau otrăvuri şi nici un peştişor, nici o broască, nici o şopîrlă nu puteau vieţui pe sub aninii şi sălciile plîngătoare din lunca satului. Pentru purtările ei proaste, oamenii din sat o scoseseră noaptea din şcoală şi o alungaseră la oraş. Era rea. Cheia metodologică a pedagogiei ei era cheia cea mare şi ruginită de la uşa care da în tinda şcolii: lovea cu ea copilaşii peste degete; iar dacă se necăjea mai tare le făcea în cap numai cucuie, ca să le explice mai bine ce înseamnă relief. Le spunea vorbe de ocară. Le striga:

— Mămăligarilor, ştiinţa de carte nu-i de nasul vostru! Bombonel e de o mie de ori mai deştept decît voi! Nu e aşa, Bombonel?

— Aşa! răspundea Bombonel din coada lui albă şi stufoasă ca o egretă, privind de pe catedră cu dispreţ la copiii care nu mîncau dimineaţa cafea cu lapte ca el.

Eu, măcar că nu învăţasem pedagogie ca domnişoara cu căţelul ei asistent, n-am făcut copiii să plîngă. Cît mi-au dat pas necazurile şi cît m-a îndemnat cugetul, m-am jucat cu dînşii, le-am spus poveşti, am rîs. La ceasurile de „intuiţie", îi scoteam în livada părăginită din dosul şcolii, la zăvoarele sterpe ale Ciorogîrlei, ori la aria acum pustie. Acolo le desluşeam ce-i orizontul, le arătam stolurile de cocori în pribegie, muşchii ca de catifea verde de pe scoarţa aninilor bătrîni...

La socoteli, foloseam beţişoare aduse de dînşii în trăistuţe, ori boabe de fasole. Coboram ca pe o pînză tabla jos pe duşumele, o aşezam cu marginea de sus către miazănoapte, adunam copiii împrejur, însemnam punctele cardinale, şerpuiam matca Ciorogîrlei, însemnam de cealaltă parte cătunul învecinat al Nefliului, unde se afla o potcovărie, trăgeam apoi uliţele satului nostru cu biserica, primăria, cimitirul, cîrciuma lui Mandravela, urcam tabla la loc pe speteaza ei şi aveam acum în picioare planul satului.

S-a pornit apoi vreme rea cu vînturi reci şi lapoviţă ce îmbrăca copacii în solzi strălucitori de gheaţă, le punea ciocuri de polei. Se zbăteau toată noaptea în viscolul de afară şi plescăiau din ramurile ţepene ca nişte coridişte de bici pe spinarea vitelor chinuite. Vîntul sufla tot mai adînc pe sub praguri, în gura podului fără uşă, în urloaiele sobei fără foc. Lumînarea de seu sfîrîia şi scuipa tot mai des din feştilă şi în oasele mele se încuiba tot mai jilav frigul şi reveneala nopţilor de toamnă. N-aveam pat. Dormeam pe duşumele într-un culcuş ca de cîine.

Iar într-o dumineaţă a oprit în faţa şcolii o trăsură, de oraş. Din ea, a coborît întîi, un domn elegant, ca de vreo patruzeci de ani, dînd mîna şi ajutîndu-i să păşească unei femei tinere, înaltă, mlădioasă ca o creangă de alun, cu o umbră de mustaţă peste surîsul pătimaş. Era domnişoara titulară şi ibovnicul ei. Veneau aşa, numai într-o plimbare, de la un chef pînă-n zori în oraş. Imi spusese ca la sfîrşitul lunii să-mi fac calabalîcul. Justiţia vremii iertase pe dăscăliţa adulteră şi ministerul o reintegrase la post.

*) *Povestire din volumul „De azi şi de demult".*

ŞCOALA DE IERI, ŞCOALA DE AZI

Mulţumesc partidului

Tatăl meu lucrează la fabrica „Teleajen" din comuna Berceni, regiunea Ploeşti. Prin comitetul de întreprindere al fabricii am fost trimis să-mi petrec vacanţa de vară în tabăra de la Zizin. In cele 21 de zile cît am stat acolo, m-am simţit ca acasă. Aveam tot confortul iar mîncarea, era foarte bună şi îndestulătoare: cinci mese pe zi. Am organizat şi excursii cu autobuzele. Pentru că mie îmi place mult să cînt, am participat şi la cercul de muzică, iar cu prilejul unui spectacol am fost premiat.

Acum m-am întors acasă şi vreau ca pe această cale să mulţumesc din toată inima partidului şi guvernului nostru pentru tot ce face pentru ca noi, copiii să trăim o viaţă atît de fericită şi lipsită de griji. Mi-am pus în gînd să învăţ cu şi mai multă sîrguinţă astfel încît, atunci cînd voi fi mare, să pot munci bine, cu pricepere pentru construirea socialismului în patria noastră!

RADU I. MIHAI
Şcoala nr. 2 Nicovani,
Valea Călugărească

INVĂŢĂTOAREA

Cu prilejul începerii anului şcolar de faţă, învăţătoarea Cristescu Aristiţa, de la Şcoala de 7 ani mixtă nr. 141 din Bucureşti a preluat o nouă clasă întîia, o nouă serie. Acest lucru se întîmplă, în cariera ei, pentru a opta oară... A preluat o nouă serie. Negrea Elena, Ionescu Maria — sînt numai două dintre numele proaspătului catalog pe care învăţătoarea, după puţin timp, îl va învăţa pe dinafară, aşa cum va învăţa pe dinafară şi aşezarea copiilor în bănci...

— Tovarăşe învăţătoare, cum învăţa băiatul Cutare de acum trei ani?

— Stai să-mi aduc aminte în ce bancă şedea...

Invăţătoarea îi ţine minte şi se desparte cu greu de foştii ei elevi. Tocmai de aceea, pe lîngă bucurie şi curiozitate, fiecare nouă serie îi aduce şi puţină tristeţe. Zilele trecute putea fi zărită în sala fostei clase a IV-a, rătăcind printre băncile goale... Lipseau copiii — dar rămăseseră amintirile.

O iniţiativă

Uite, aici, de pildă, a stat Rozolea George. Un băiat smead, înălţuţ, cu ochi adînci. In timpul pregătirilor pentru examene, el a avut ideea formării unei originale grupe de învăţătură care lucra în cadrul unui concurs numit „Mai repede, mai mult, mai bine". Adică, cine dezleagă într-un timp scurt cît mai multe probleme şi cît mai bine. Deci, copiii se adunau, deschideau cartea de aritmetică, cineva dicta cîteva probleme — şi apoi se pornea întrecerea. La început, învingători ieşeau mai ales acei care învăţaseră întotdeauna bine — dar iată că, într-o bună zi, învăţătoarea a aflat o veste de necrezut: în acea zi, concursul fusese cîştigat de Niţu Dumitru, unul dintre cei mai slabi din clasă! Dar aceasta a fost doar prima surpriză furnizată de Niţu în ultima vreme; la examen el a reuşit să ia nota 10!

...A fost, deci, minunată iniţiativa lui Rozolea. Dar oare îşi mai aminteşte el de unde a pornit ea? Işi mai aminteşte de ziua în care tovarăşa învăţătoare l-a zărit citind cartea „Vitea Maleev la şcoală şi acasă" de Nosov, şi l-a îndemnat s-o citească cu glas tare întregii clase? Işi mai aminteşte el de fierberea şi de entuziasmul care au cuprins întreaga clasă după citirea cărţii? Işi mai aminteşte cum, în glumă, tovarăşa învăţătoare l-a asemuit pe Niţu cu Vitea? Atunci din această glumă s-a născut iniţiativa...

Gospodarul

Altă bancă. O bancă lucioasă, trainică, elegantă. De fapt, şi celelalte sînt la fel, dar aceasta îi pare tovarăşei învăţătoare mai deosebită pentru că aici a stat Chirilă Vasile, „gospodarul" clasei. N-a fost clanţă de uşă care să scîrţîie, oricine ştie ce altă mică neregulă „tehnică" în clasă, pe care Chirilă să n-o fi reparat din proprie iniţiativă. N-a avut el prea mult de lucru — şcoala-i mare, solidă, mobilierul e durabil, elegant, bine îngrijit — dar atunci cînd găsea prilejul să bată un cui, o făcea cu gravitatea unui inginer care proiectează un spărgător de gheaţă atomic. Desigur, tovarăşa învăţătoare ar fi putut să cheme oricînd pe cineva din personalul de întreţinere ca să pună la punct mica stricăciune, dar şi-a dat seama că lăsîndu-l pe Chirilă să facă el treaba poate că înlesneşte creşterea unui viitor meşter cu mîini de aur.

Din 30 de copii, 13 cu premiul I

La examen, clasa tovarăşei învăţătoare Cristescu s-a prezentat foarte bine. Jumătate din cei 30 de copii au obţinut note 10. Iar la sfîrşitul anului, 13 dintre ei au luat premiul I. Părea că nu se mai sfîrşeşte şirul premianţilor.

Dar toate acestea au trecut. Noua serie îi aduce învăţătoarei noi griji, noi preocupări. Şi totuşi... Săptămîna trecută putea fi văzută interesîndu-se la cancelarie cine va fi diriginte la fosta ei clasă a patra, acum clasa a cincea.

— Am de gînd să-i urmăresc, ca şi pe cei mai vechi, pînă la clasa a şaptea şi mai departe! Aceasta e o mare grijă a mea. Deci cine va fi diriginte, tovarăşă directoare?

Discuţia se lega însă destul de greu, pentru că din curte răzbăteau, vesele şi încrezătoare, glasurile mici ale noilor veniţi în clasa întîia...

AL. OVIDIU ZOTTA

POVESTIRI * SCHIŢE * NUVELE

Știri
Reportaje
Informații
Noutăți tehnice

Inginerul agronom

Dimineață de aur în septembrie. Arborii, cu lumină de toamnă jucînd pe frunze, se profilau în zare nemișcați. In curtea S.M.T.-Vameș raionul Galați, tractoriștii începuseră lucrul.

De la început mi-a atras atenția un tînăr scund, bronzat de soare, care trecea de la un grup de oameni la altul, vorbind foarte aprins și rugîndu-i pe cei care-l ascultau să-și însemne pe hîrtie ceea ce aveau de făcut în acea zi.

...In biroul inginerului agronom șef nu era nimeni. După cîtva timp, tînărul scund și bronzat intră liniștit în birou. Era inginerul agronom șef al S.M.T.-Vameș, tovarășul Irimia Nicolae.

Am stat puțin de vorbă, fiindcă inginerul avea multe probleme de rezolvat în acea zi.

Irimia Nicolae e fiul unor țărani săraci din comuna Bucium, regiunea Bacău. De timpuriu a îndrăgit florile, arborii, iar în ceasurile de răgaz colinda pînă seara cîmpurile cu grîu și cu porumb ale satului. Mai tîrziu, s-a hotărît să învețe temeinic pentru a deveni un bun inginer agronom.

...Ce frumoase sînt serile primăverii și-ale toamnei în Iași! Fostul student în agronomie își amintește cum se plimba pe sub aleile Copoului ori pe liniștitele străzi ale vechiului oraș. Toate frumusețile lui îl atrăgeau și-l rețineau, — dar nici o clipă nu s-a gîndit ca, după absolvire, să rămînă acolo, să lucreze în vreun birou... Voia să fie inginer agronom la el în sat, ori în altul, și să contribuie și el cu entuziasmul tinereții la clădirea unei noi vieți pe pămînturile pe care se răsculaseră împotriva moșierilor țăranii în 1907, și trudiseră părinții săi.

Și dorința i s-a îndeplinit. A fost numit inginer-agronom la G.A.C. „Steagul Roșu" din comuna Cuza Vodă, raionul Galați, iar după o vreme inginer agronom-șef la Vameș...

Istorisirile lui curg domoale, cu un frumos accent moldovenesc.

...Campania de arături de toamnă din 1957. Tractoare ale S.M.T.-Vameș se îndreptau spre pămînturile unei gospodării colective. Era o noapte adîncă de nu se vedea om cu om. Și începuse o ploaie măruntă care pătrundea pînă la piele. Inginerul agronom-șef îi însoțea pe tractoriști ca de obicei.

La un moment dat, primele 2—3 tractoare s-au înfundat într-o mocirlă și-au tăcut. Tractoriștii s-au apucat să le despotmolească. Lucrul mergea încet, iar în zori tractoarele trebuiau să fie pe cîmp, la arat!

După multă trudă le-au urnit și-n zori erau pe cîmpurile colectivei.

Un tractorist tînăr, care muncise mult la urnirea tractoarelor din mocirlă, ațipise pe tractor. Inginerul agronom-șef l-a trimis să se odihnească și să-și usuce hainele la soare, s-a urcat el pe tractor și-a arat pînă seara în locul tractoristului ostenit...

...Pe masa de lucru, cîteva cărți de specialitate. Un tractorist anunță că rutierul e gata. Înțeleg că inginerul trebuie să plece pe teren și terminăm convorbirea pentru a o relua altădată cu prilejul altui interviu...

NICOLAE UNGUREANU

Acasă

La Viștea de Jos, într-o vară, clădirea proptită în pari a vechii școli a fost dărîmată și pînă în toamnă, zidari harnici au înălțat o școală de toată frumusețea.

Este darul partidului pentru copiii de aici. Și darul de mare preț: școală mare, cu nouă săli de clasă, o sală de sport, patru holuri pentru recreație pe vreme rea, un laborator...

Cu cîteva zile înainte de deschiderea școlii am vizitat școala din Viștea. M-a întîmpinat la poartă echipa de zugravi care au îmbrăcat școala în haine noi și în acest an.

I-am întrebat:

— Mergeți cumva la cămin?

Au zîmbit:

— Acolo e gătat încă din vară! Doar să vină copiii.

L-am întîlnit pe tovarășul Radu, directorul școlii. El mi-a spus:

— Abia îi aștept pe tovarășii mei!

— Păi eu îi văd pe toți în cancelarie...

— A, nu pe profesori; pe copii!

Zilele acestea, căminul așteaptă 80 de copii care să-i umple coridoarele cu larma și rîsul lor zglobiu.

— Dar eu cred, spune directorul, că încă în cursul anului căminul nostru o să-și mărească capacitatea cu încă 70 de paturi. Ne ajută Sfatul popular comunal.

— Ceva schimbări s-au mai făcut la cămin?

— Da, s-a introdus lumina electrică, apoi, cantina are veselă nouă. De asemenea, pentru curățenia elevilor s-a cumpărat tot ceea ce era necesar.

— Încă o întrebare: elevii vin la cămin cu așternutul lor?

— Da' de unde! Lenjeria aparține în întregime școlii...

— Și din ce sate vin copiii aici la cămin?

— Vi le spun îndată. Și vă spun și distanța la care sînt situate de comună: Feldioara, Rucăr, Olteț, Ucea de Jos și Corbi la cîte 4 km; Vistișoara, un cătun de sub munte, la 12 km.

...Cînd am ajuns în gară, se descărcau șapte vagoane cu lemne. Am întrebat, pentru cine sînt.

— Apăi, pentru copiii noștri, pentru școală, m-au dumirit oamenii care le descărcau.

Am părăsit Viștea de Jos încredințat că în acest an copiii se vor simți la cămin ca acasă.

ȘT. ZAIDES

MAGISTRALA DE EST

In urmă cu vreo trei luni de zile, în apropierea comunei Sînzieni, raionul Tg. Secuiesc, s-au oprit cîteva mașini pline cu tineri. Aceștia au coborît, și-au dezbrăcat bluzele, au pus mîna pe tîrnăcoape și lopeți începînd să sape un șanț lung și adînc. In urma lor, un „Kirov" uriaș, prevăzut cu macara specială, ridică trosoanele imense și le introduce în șanțul proaspăt săpat. Ce făceau tinerii? Pentru ce au venit să despice pămîntul, să întindă de-a lungul a zeci de kilometri această mare conductă? Răspunsul e simplu și poate că voi îl cunoașteți: partidul și guvernul au încredințat tineretului una dintre cele mai mari lucrări, construirea conductei de gaz metan Nadeș-Onești, lungă de 230 km., care va străbate podișul ardelenesc, peste Carpați, în Moldova, conductă cunoscută sub numele de „Magistrala de Est".

De la primul kilometru al conductei săpat la Sînzieni au trecut mai multe luni. Pînă acum au fost săpați peste 130. Firește, n-a fost ușor. N-a fost ușor să se cațere țevi de oțel grele de zeci de tone prin defileurile munților, peste apele repezi ale rîurilor, peste dealuri și mlaștini prin măruntaiele stîncilor. Brigadierii însă n-au dat înapoi. Veniți din toate colțurile țării, muncitori și elevi, tineri țărani muncitori și studenți, ei își unesc eforturile pentru terminarea la timp a conductei. Pe șantier au venit și „veteranii" neuitatelor bătălii de la Bumbești-Livezeni. Suflul entuziasmului brigadieresc și-a pus cu putere pecetea pe întreaga viață a tineretului de aici. Asta o dovedesc faptele.

...Intr-o noapte cineva a dat alarma „Sculați, se surpă șanțurile!" Băieții din brigada lui Pană Marin au sărit toți ca unul să-și salveze strădania. Nu s-au speriat nici de bezna nopții și nici de ploaia care se intețise. Au scos apa din șanțuri, au proptit malurile cu scînduri. Dimineața „Kirovurile" uriașe au introdus conducta în șanțuri.

...Moise Gheorghe e săpător și șeful unei echipe. In cinstea lui 23 August brigada lui și-a luat angajamentul să dea zilnic cîte o normă peste plan. A dat și două. Intr-o zi însă drumul conductei a nimerit peste un strat de stîncă. Tîrnăcoapele scoteau scîntei, iar piatra se rupea doar cîte o bucățică. La angajament n-au renunțat însă. Au lucrat cu dîrzenie toată ziua. Seara au aprins făclii și n-au părăsit lucrul decît atunci cînd a fost săpat și ultimul centimetru al normei peste plan.

...Nu de mult, sectorul 9 Vîrghiș a fost declarat fruntaș pe șantier. Brigadierii de aici și-au depășit sarcinile de plan cu 93 la sută, și au realizat economii de 484.000 lei. Cum s-au realizat acestea? Iată un singur exemplu. Brigada a II-a a lui Vasile Eminovici avea de săpat într-un sector greu. De cîteva zile ploua într-una. Au stat așa o dimineață în dormitor, s-au tot gîndit și răzgîndit iar la prînz n-au mai putut să rabde. Și-au încălțat cizmele de cauciuc, și-au luat mantăile și au plecat la lucru. Ploaia a continuat toată ziua. Seara, cînd s-au întors, erau veseli. Norma zilei fusese îndeplinită.

Acum vreo trei săptămîni, un grup de pionieri de la Școala medie mixtă nr. 1 din Orașul Stalin au vizitat șantierul. De fapt n-a fost numai o simplă vizită.

— E grea munca? i-au întrebat pe brigadieri.

— Puneți mîna. Vedeți!

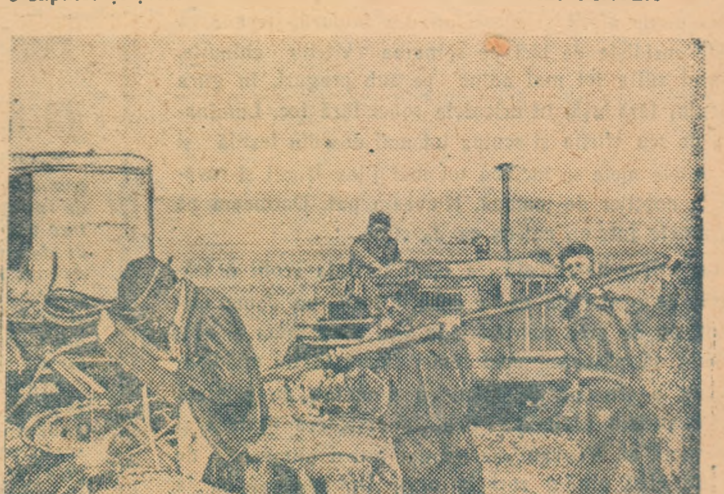
Și au pus mîna. Au lucrat cot la cot cu brigadierii o după-amiază întreagă. Seara, în jurul focului de tabără al brigadierilor, i-au cunoscut pe harnicii constructori. L-au ascultat pe Constantin Dabija, comandantul sectorului 10, vorbindu-le de munca lor de fiecare zi.

— Munca nu e ușoară. Trebuie uneori să muncești pe arșiță, prin ploaie sau frig desfundînd mlaștinile sau spărgînd stîncile. Nu e însă satisfacție mai mare decît aceea a celui care trecînd pe lîngă o construcție poate spune: „aici am pus și eu umărul!".

„Răsună valea, răsună valea!" spune cîntecul. Și plaiurile ardelenești răsună într-adevăr de ecoul muncii eroice a tinerilor brigadieri de pe Magistrala de Est.

AL. PINTEA

Un aspect de pe șantierul Magistralei de Est

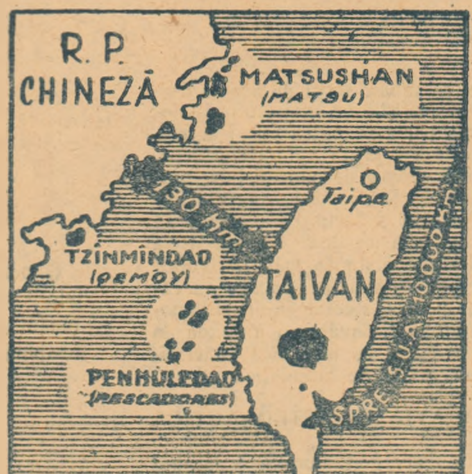

TAIVANUL APARŢINE CHINEI

In ultima vreme, atenţia lumii întregi este reţinută de evenimentele care au loc în Extremul Orient. Imperialiştii americani, în mod grosolan, organizează acţiuni provocatoare împotriva R.P. Chineze, folosindu-se în această mîrşavă acţiune de creatura lor jalnică, Cian Kai-şi.

De pe teritoriul insulei Taivan (Formoza), al insulelor Penhuledao şi al altor insule chineze de pe litoral, sînt îndreptate împotriva R.P. Chineze avioane, vase de război americane şi ciankaişiste, dar tot de provenienţă americană, care bombardează în mod barbar satele de pe litoralul R.P. Chineze.

Poporul chinez a dat pînă acum agresorilor cinci avertismente serioase. In întreaga Chină, poporul s-a ridicat împotriva acestor provocări războinice, condamnînd cu tărie agresiunea imperialiştilor americani. In toate oraşele şi satele Chinei, a luat o amploare deosebită mişcarea pentru înarmarea poporului. Poporul chinez, indignat de ameninţarea războinică a imperialismului american, consideră că este de datoria lui să devină ostaş pentru a apăra marea sa patrie şi de a fi gata să dea o lovitură zdrobitoare agresorilor care ar îndrăzni să invadeze teritoriul ţării sale.

La mitingurile de protest împotriva agresorilor care au avut loc în China, erau lozinci pe care scria: „Noi vrem pace, sîntem răbdători, dar nu vă jucaţi cu răbdarea celor 600 de milioane de oameni". Da, agresorii să nu se joace cu răbdarea celor 600 de milioane, să nu se joace cu răbdarea popoarelor iubitoare de pace! Alături de China populară, stă eroicul şi puternicul popor sovietic. N.S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a avertizat pe imperialiştii americani că un atac împotriva Chinei populare va fi considerat „un atac împotriva Uniunii Sovietice".

Oamenii muncii din ţara noastră, în mitingurile de protest care au loc, condamnă cu tărie acţiunile agresive ale imperialismului american, împotriva R.P. Chineze.

Guvernul R.P.R. cît şi guvernul altor ţări socialiste au înaintat S.U.A. note de protest împotriva acestor acţiuni provocatoare, care ţintesc la dezlănţuirea unui nou război mondial.

Imperialiştii americani trebuie să ştie că nici un fel de provocare războinică nu poate intimida poporul chinez nu-l poate abate de la hotărîrea sa fermă de a elibera la timpul potrivit Taivanul şi celelalte insule chineze, care fac parte integrantă din teritoriul R.P. Chineze şi aparţin de veacuri poporului chinez. Poporul chinez este ferm hotărît de a da o replică nimicitoare agresorilor.

Cauza poporului chinez este sprijinită frăţeşte de toate popoarele lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, de oamenii cinstiţi din întreaga lume.

RADIO GLOB

• In Uniunea Sovietică, la uzina siderurgică de la Krivoirog, a fost dat de curînd în exploatare furnalul Komsomolskaia nr. 4, cel mai mare furnal din U.R.S.S. şi din Europa. El a fost construit şi pus în funcţiune într-un timp scurt, 207 zile.

Un grup de specialişti americani, care au vizitat şantierul în toiul lucrărilor, au arătat că în S.U.A. pentru construirea unor furnale mai mici decît Komsomolskaia nr. 4 sînt necesari cel puţin doi ani.

• In Algeria continuă luptele între trupele franceze şi unităţi ale Frontului de Eliberare Naţională. Intr-un comunicat al acestuia din urmă se arată că la 12 septembrie au avut loc ciocniri în apropiere de oraşul Baina Lupta s-a soldat cu 91 de morţi şi 37 de răniţi din partea trupelor franceze.

• Intre canonierele islandeze şi vasele de pescuit britanice, care refuză să recunoască limita de 12 mile indicată de guvernul islandez pentru stabilirea apelor teritoriale ale ţării, au avut loc noi incidente. Vasele britanice încearcă să lovească canonierele islandeze pentru a le scoate din uz. In timp de două zile, vase britanice au ciocnit canoniere islandeze de un tonaj inferior încercînd să le provoace avarii.

• Ca urmare a intensificării luptei de eliberare dusă de populaţia cipriotă, trupele britanice se dedau la noi acte de violenţă.

Năvălind pe străzile oraşului Pophos, acestea au efectuat cu barbarie razii şi percheziţii, lovind şi rănind mai multe persoane. Un cetăţean cipriot a fost ucis, iar peste 30 de persoane au fost internate de urgenţă la spital. Autorităţile britanice au decretat stare de asediu la Pophos şi în alte 6 localităţi din împrejurimi.

La început de an şcolar în ţările capitaliste

O fetiţă neagră plînge..

„Elevii mă hărţuiau din ce în ce mai mult. O fetiţă albă a spus unui reporter: O urăsc pe Minnijean, se crede egala noastră! La ora de muzică eram nevoită să stau singură în bancă; de data aceasta toţi „călăii" din clasă s-au aşezat în spatele meu şi au început să mă insulte. Am încercat să telefonez mamei mele, dar trei băieţi nu m-au lăsat să intru în cabina telefonică. La masă un băiat m-a împroşcat cu supă fierbinte. A fost aclamat. Cînd am ajuns acasă, am plîns ore întregi. In noaptea aceea s-a anunţat la radio că am fost eliminată..."

Aceste rînduri zguduitoare, au fost scrise de micuţa Minnijean Brown din faimosul oraş american Little Rock curînd după ce porţile şcolii s-au închis în faţa ei, poate pentru totdeauna. Cuvintele fetiţei negre acuză orînduirea capitalistă, lumea întunericului şi a lacrimilor.

Alarmă la New York

Dar nu numai la Little Rock se petrec asemenea lucruri. Otrava cărţilor despre bandiţi, filmele care aţîţă setea de sînge, au provocat o adevărată alarmă la New York.

In numai 11 luni, în şcolile celui mai mare oraş din S.U.A. s-au înfăptuit zilnic zeci şi zeci de nelegiuiri. Iată ce spun cifrele: *45 de furturi; 13 omoruri; 81 de atacuri; 14 spargeri; 29 de lovituri gangstereşti; 16 incendieri.*

Aceasta este oglinda educaţiei copiilor americani. Milioanele de broşuri poliţiste, emisiunile de radio şi televiziune, adevărate şcoli ale crimei, sînt numai începutul. Curînd, copiii de azi, vor fi îmbrăcaţi în uniforme militare şi trimişi — în avioane sau pe nave — să cotropească pămînturi, să jefuiască şi să ucidă.

Urmînd fără şovăire „metodele" pedagogiei americane, profesorii şi învăţătorii din Germania Occidentală urmăresc acelaşi scop: să sădească în sufletul copiilor ura împotriva a tot ce este frumos, ura împotriva păcii, ura împotriva culturii. Un asemenea „învăţător", Iohannes Schwanke, este vinovat de

Moartea lui Ervin Schulmayer

Micul Ervin, în vîrstă de opt ani, a venit la şcoală pentru a-şi alege un drum în viaţă, o lumină pe care s-o urmeze, dar învăţătorul îl bătea crunt, pe el şi pe colegii lui, astfel încît, într-o zi, loviturile bestiale ale celui menit să-l educe, l-au ucis.

Tribunalul din Darmstadt, Germania Occidentală, judecînd cazul acesta destul de obişnuit în ţările capitaliste, l-a achitat pe criminal.

Ervin Schulmayer nu va mai auzi niciodată clinchetul argintiu al clopoţelului şcolii, dar umbra lui firavă se va ridica întotdeauna răzbunătoare, acuzînd orînduirea în care se făptuiesc asemenea crime.

Crizanteme şi cenuşă radioactivă

In îndepărtatul pămînt al Japoniei, mulţi copii din oraşul Nagasaki, al doilea oraş din lume lovit de bomba atomică, nu pot să înveţe carte. Din cei 30.000 de elevi înscrişi la şcoli, 845 nu au frecventat şcoala din diferite cauze, timp de o lună, 4.500 au lipsit de la o săptămînă pînă la o lună, 780 de copii nu au putut urma cursurile datorită cruntei mizerii în care trăiesc, ei şi părinţii lor, 2400 elevi din cauză că nu au avut ce mînca şi 2800 pentru că nu au putut plăti taxa şcolară..

Va veni în curînd, ziua cînd toate acestea vor fi răzbunate şi copiii lumii vor putea să înveţe, în tihna şcolilor luminoase, teoremele lui Pitagora, formulele lui Einştein, cărţile lui Miciurin şi Ţiolkovski, melodiile lui Beethoven şi stihurile lui Eminescu.

Gh. TOMOZEI

*

* *

Iată o fotografie dintr-o şcoală din Cipru. Soldaţii britanici i-au scos pe elevi afară din clase ţinîndu-i cu mîinile sus.

Pînă şi copiii sînt periculoşi pentru colonialiştii englezi, care cu toată opoziţia populaţiei, nu vor să părăsească insula.

* *

*

informaţii RADIO GLOB

Ştiri, comentariul zilei

Știință

CURIOZITĂȚI

Fereastră spre viitor...

Să aruncăm o scurtă privire în viitorul apropiat, încercînd să prevedem ce veți găsi în lumea tehnicii.

PERSPECTIVE NELIMITATE

Energia atomică va fi desigur pe primul plan. Imensele cantități de izotopi radioactivi produși de reactorii atomici vor schimba fața industriei. Cele mai variate și mai fine măsurători care se fac astăzi cu mii de aparate diferite și complicate se vor face cu ajutorul contoarului de radioactivitate. Uzura pieselor mașinilor, procesele din industria chimică, controlul și numărarea pieselor fabricate în serii mari, iată doar cîteva din întrebuințări.

In sfîrșit, energia atomică va face posibilă începerea uriașelor lucrări de schimbare a feței pămîntului: barajul din strîmtoarea Bering, irigarea Saharei, coborîrea nivelului Mării Mediterane etc.

Centralele termoelectrice de astăzi, care consumă cărbune, petrol sau gaze naturale, vor fi depășite. Nimeni nu va mai folosi aceste prețioase materii prime drept combustibil. Din petrol, cărbune și gaz metan, industria chimică a început, încă de pe acum, să producă un șir de produse foarte variate; de la cauciucuri de automobile și coloranți, pînă la parfumuri și medicamente.

Energia electrică și termică va fi furnizată de centralele atomice la un preț mult mai scăzut decît cel de astăzi. Noaptea va fi luminată ca ziua — și asta nu numai în orașe, ci și la sate. Pentru încălzire, orașe întregi nu vor avea decît o singură centrala; aceasta va distribui căldură în radiatoarele caloriferelor prin conducte care vor împînzi subsolul orașelor împreună cu conductele de apă, electrice și telefonice.

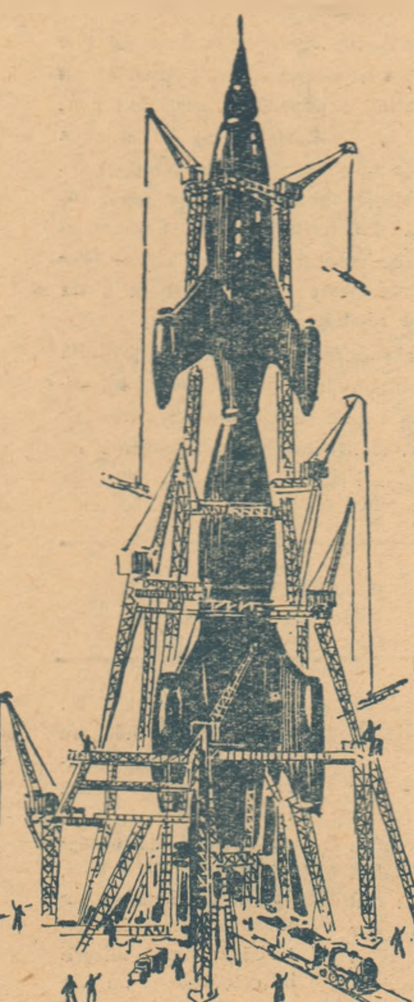
Dar energia atomică nu va fi folosită numai la construcții mari Generatorii atomici vor fi și de dimensiuni mici. Datorită generatorilor atomici de mărime redusă vor exista automobile, motociclete, cît și alte mijloace de transport, care nu vor trebui aprovizionate cu combustibil decît o dată în cîțiva ani.

VOM MAI INVAȚA MATEMATICA?

Datorită marilor progrese ale electronicii, astăzi se pot construi mașini capabile să execute lucrări care în trecut nu puteau fi concepute decît de oameni. „Creierele electronice" lucrează cu o viteză fantastică, fără greșeală, și fără să obosească.

Ele vor conduce fabrici întregi, în care toate operațiile să fie automatizate. Mașinile electronice de tradus vor traduce cărți întregi în interval de cîteva ore.

Șefii de gară, milițienii de la stopuri, șefii de aeroport, vor fi înlocuiți de mașini electronice automate, care vor

dirija mersul trenurilor, al automobilelor și al avioanelor. Calculele matematice, care răpesc astăzi încă atît de mult timp, vor fi preluate de mașini. Aceasta înseamnă oare că nu mai trebuie să învățăm matematică? Dimpotrivă, cei ce se vor servi de aceste mașini trebuie sa știe cît mai multa matematică, pentru a se putea folosi de ele. Mașinile ne vor cruța numai eforturile, ele au însă nevoie de oameni bine pregătiți care să le conducă. Apariția automobilelor nu a făcut ca oamenii să uite să meargă ci doar i-a ajutat să poată străbate distanțe mai mari decît atunci cînd mergeau pe jos sau cu căruța! Iar pentru a conduce un automobil trebuie să fi învățat o mulțime de lucruri, începînd cu mecanica și terminînd cu regulile de circulație!

MARINA, AVIAȚIE, ASTRONAUTICA

Folosirea energiei atomice a început să atragă mari schimbări în toată tehnica transporturilor. In viitor, cea mai mare parte a marinei va „merge" cu energie atomică. Cele mai multe vase vor fi submarinele, care vor călători la adîncimi de 50-60 de metri, unde efectul valurilor nu se mai face simțit. La suprafață vor putea bîntui cele mai mari furtuni, însă călătorii de pe submarin vor naviga în liniștea cea mai deplină, desfătîndu-se, ca și oaspeții căpitanului Nemo, cu minunatele priveliști ale adîncurilor mării!

Avioanele, la rîndul lor, vor dispare cu desăvîrșire. In locul lor vor apare racheto-plane capabile să ne ducă de la un continent la altul în cîteva zeci de minute. Pentru călătoriile mai scurte, vor exista automobile aeriene cu decolare verticală, însă mult mai simple și mai ușoare decît helicopterele de astăzi.

Pentru sportivi, vor exista helicopterele portative care legate de mijloc sau de spinare, le vor permite să facă după-amiaza sau duminica excursii de cîteva sute de kilometri. Ei vor putea zbura în munți sau la mare, prevăzuți cu un bagaj de cîteva kilograme, care va conține cortul extraușor din masă plastică, închis ermetic, alimente concentrate și sobița atomică ce va încălzi cortul și mîncarea.

Astronautica va fi peste cîțiva ani în mare avînt. In deceniul dintre 1960-1970, după cum a arătat savantul sovietic Iuri Hlebferici se vor realiza călătoriile în lună și planetele Venus și Marte.

Toate aceste minunate perspective ale viitorului se află pe un tărîm ai cărui exploratori și cuceritori veți fi voi, cei care ați început de curînd un nou an școlar! Voi sînteți cei chemați să le înfăptuiți. Iar pentru aceasta trebuie să aveți multe și temeinice cunoștințe.

Ing. A. SCHWARTZ

Arborele mitralieră

In Brazilia crește un arbore înalt de 30 de metri, numit HURA CREPITANS, sau **nisiparul** cum îi spun indigenii.

Cînd fructele arborelui sînt coapte, sîmburii pocnesc puternic și aruncă la mari depărtări sămînța cuprinsă în ei (fiecare sîmbure avînd 16 compartimente pline cu sîmburi).

O pădure cu **nisipari**, în timpul coacerii fructelor, pare un adevărat cîmp de bătălie în care țăcănitul mitralierelor nu încetează nici ziua nici noaptea.

Fosila vie

...Inchipuiți-vă un animal avînd corpul de crocodil, dar diform, un cap de șopîrlă enorm, acoperit cu solzi groși, patru labe groase și scurte, înarmate cu gheare puternice, o coadă lungă și grea. Astfel arată balaurul din Komodo — o șopîrlă uriașă care trăiește numai în insula Komodo din arhipelagul indonezian.

Această șopîrlă carnivoră poate ajunge la o lungime de 2, 5—3 m și la o greutate de 200 kg. După afirmația unor naturaliști, ea nu a suferit nici un fel de modificări din era secundară. Pentru a ocroti aceste animale extrem de rare și foarte interesante din punct de vedere științific, guvernul indonezian a interzis vînatul lor.

Cuiburi de păsări cu instalații de iluminat

Pasărea TISSERIN BAYA, poreclită pasărea butelie, care trăiește în India de răsărit, își face cuibul în formă de oală lunguiață, cu gura în jos, atîrnată de ramurile cele mai înalte ale copacilor. Cînd cuibul este gata, pasărea constructoare își face și instalație de lumină, lipind în jurul gurii de intrare lut proaspăt, în care înfige apoi cîte 30—40 de gîndaci luminoși pe care îi schimbă, din timp în timp, dacă își pierd „voltajul".

Scopul iluminării cuibului este apărarea puilor de șerpi.

CUM se realizează un diafilm

Desigur, nu odată, la vizionarea diafilmelor, ne-am pus întrebarea cum s-a ajuns la această bucată de peliculă care ne transpune în lumea basmelor, în țara marțienilor sau în tainele științelor... E o întrebare firească, deoarece de la începutul realizării lui și pînă la ceea ce vedem noi la aparatele de proiecție, diafilmul trece prin multe operații.

Pe un metru și jumătate de peliculă, cît are cel mai lung diafilm, se înșiră imagine după imagine, fiecare completată cu un scurt text, toate redîndu-ți o povestire sau explicîndu-ți o problemă științifică.

Povestea diafilmului începe odată cu elaborarea ideii și așternerea ei pe hîrtie, adică odată cu scrierea scenariului. Scenaristul, un om al scrisului sau un om de știință, trebuie să redea într-un mod curgător firul viitorului diafilm. Scenariul este baza după care se realizează diafilmul. Imaginația scenaristului se transformă apoi în fotografii sau desene, cu ajutorul reporterilor și a pictorilor. Redactorul și monteurul aranjează imagine cu imagine, în așa fel încît cadrul general al diafilmului să redea ideia sub o formă artistică deosebită. Imaginile sînt completate cu texte într-un mod armonios, fiecare text și imagine avînd legătură cu cadrele anterioare și cu cele ce urmează.

Incepe prima operațiune de natură tehnică, transpunerea întregului material pe peliculă. Un aparat special denumit „Truka" sau „Documator" ce se aseamănă cu un imens microscop, — filmează cadru cu cadru întregul diafilm. Spre deosebire de microscop, prin lentilele obiectivului său aparatul Truka micșorează imaginea, reflectînd-o pe filmul din casetele aparatului. Cele patru reflectoare își împletesc fascicolele de lumină pe masa aparatului, formînd un cîmp uniform de lumină. Pelicula impresionată este trimisă la laborator unde cu ajutorul mașinii speciale de developat se obține negativul diafilmului. Acesta arată la fel ca diafilmul pe care îl avem în mînă. Dar dacă ne uităm cu atenție, descoperim că imaginea este nefirească; ceea ce trebuie să fie alb este negru și invers. La diafilmul colorat, pe negativ sînt înregistrate culorile complimentare ale viitorului diafilm. (In loc de roșu pe pozitiv, avem pe negativ verde ș.a.m.d.).

Pentru obținerea copiei pozitive — adică diafilmul obișnuit — negativ se introduce într-un aparat special unde se realizează operația de copiere. Razele de lumină ale unui bec puternic, trecînd prin negativ, impresionează o altă peliculă care trece în mașină sub negativ. Imaginea se inversează, iar după developare pe film totul apare în culorile firești.

Cu un singur negativ se pot realiza sute de copii pozitive. De pe o rolă mare care poate cuprinde peste 300 copii pozitive, cu ajutorul unui dispozitiv special diafilmele se taie bucată cu bucată și trec la ambalaj. In felul acesta se încheie procesul de producție al unui diafilm. Abia după aceasta urmează difuzarea lui pentru a fi pus la dispoziția celor interesați și dornici de a cunoaște ultimele noutăți în diferite ramuri de activitate.

I. LASCU
Directorul Studioului de Diafilme „Ion Creangă"

JOCURI

Monoverbe (4—6)

TA

(6—9)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 : 17.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"